

Stredoškolské múdrosti

EMMA LONGAUER

STREDOŠKOLSKÉ MÚDROSTI

Emma Longauer

Keď som nastupovala na strednú školu, mala som trochu obavy. Noví učitelia, noví spolužiaci... Čo ak spolu nebudeme vychádzať? Táto obava sa našťastie ukázala ako neopodstatnená, pretože u nás v triede sa zišla zaujímavá zostava viac či menej priateľských ľudí. Bolo nás presne pätnásť – jedenásť báb a štyria chalani, a keď sme sa ako-tak spoznali, boli sme v triednom Kto je kto? zapísaní takto:

Martin Anderka. Rebel s vynikajúcim zmyslom pre humor, ktorý zastával názor, že život je jedna veľká párty a pravidlá sú na to, aby sa porušovali. Bol to on, kto počas stavania mája pribehol k riaditeľovi, vytrhol mu mikrofón z ruky a zajačal pekne dvojzmyselne: “Tak už nám stojí!” Bol to on, kto pravidelne schovával triednu knihu a klasifikačný záznam. To on odmontoval a ukradol z triedy umývadlo a ak sa vyskytol nejaký príser, bolo jasné, že on v tom má určite prsty.

Anna Ofúkaná. Mimoriadne nevšímavá osoba, ktorá tak trochu žila vo vlastnom svete a len málokedy z neho zavítala medzi nás. “Kde je umývadlo?” spýtala sa asi po dvoch mesiacoch od jeho zmiznutia s nechápavým výrazom v tvári. “A ty si si nevšimla, že tam to umývadlo nie je?” pýtali sme sa jej. Nevšimla. “Však pri tebe by mohla aj atómovka vybuchnúť, a ani by si si toho nevšimla!” skonštatovali sme. Je pravdepodobné, že sme sa nemýlili.

Roman Kyselica. Exorcista Napoleon. Pochádzal z katolíckej rodiny. Ako ste si asi domysleli, bol to veľký milovník Napoleona Bonaparta a počas školského výletu v Paríži to dal ostatným pocítiť.

Nahlas čítal z Napoleonovho životopisu, každého sa pýtal na jeho názor na napoleonské vojny a neustále prosil profesora: “Pán profesor, veľmi pekne vás prosím, navštívme aj Napoleonovu hrobku v Invalidovni, pre mňa by to malo veľký osobný a duchovný význam!” Nenavštívili sme ju. Tento náš spolužiak však mal ešte jednu – a menej znesiteľnú – vášeň. Zaujímali sa o exorcizmus. Na tom by nič zlé nebolo, keby nedospel k názoru, že je obklopený posadnutými ľuďmi, z ktorých treba vyhnať diabla. V praxi to vypadalo tak, že po parížskych uliciach kráčali na čele našej skupiny dvaja profesori, za nimi sme nasledovali my, študenti, a na konci sprievodu sa nachádzal náš exorcista, nahlas čítal z tej svojej knihy a v ruke držal kríž, ktorým na nás ukazoval. Obľubu si tým rozhodne nezískal, práve naopak! Zvyšok triedy sa mu snažil vyhýbať.

Svoj názor na pobyt v Paríži zhrnul týmito slovami: “Paríž sa proti mne sprisahal. Najskôr sme sa nešli pozrieť na Napoleonov hrob, potom sa mi všetci stratili vo versaillských záhradách. Keď som prišiel na izbu, chalani sa strašne smiali, ale ja som bol unavený, tak som to neriešil a ľahol som si. Ráno som zistil, že mi na vankúš dali zubnú pastu. Mal som od nej celé vlasy. Tak som si na hlavu dal vankúš, nech to nie je nápadné, a šiel som cez chodbu až do sprchy a všetci na mňa zízali, nechápem prečo. Ale to ešte nič nie je! Keď sme mali rozchod, išiel som sám po ulici a tam som videl, že ide sanitka, ale nemôže prejsť, lebo autá ju nechcú pustiť. Vtedy jeden chlap zosadol z motorky, postavil sa do križovatky a začal riadiť dopravu, aby sanitka mohla prejsť. Ja som si to všetko natáčal a on, keď si to všimol, podišiel ku

mne a do kamery mi ukázal prostredník!" Záujem o Napoleona mu vydržal dodnes, záujem o exorcismus do polovice maturitného ročníka, kedy sa pokúsil vyhnať diabla z jednej našej spolužiačky, milovníčky metalu.

Gabriela Šindlerová. Tá metalistka. Tvrdá hudba bola jej vášňou, dokonca mala vlastnú metalovú kapelu. Navonok pôsobila drsne a do všetkého sa vrhala po hlave, no v jej hrudi bilo láskavé srdce. Beda však, ak ju niekto rozčúľil! Nestávalo sa to často, no ak k tomu došlo, pre dotyčného, ktorý vyvolal jej hnev, to zvyčajne bolo dosť nepríjemné. V ten deň, keď k nej pristúpil exorcista Napoleon, mala vynikajúcu náladu. Počas prestávky si bola vyzdvihnúť lístky na koncert Sabatonu, na ktorý sa veľmi tešila. Zrovna nám rozprávala o novom albume spomínanej kapely, keď vtom ju prerušilo akési latinské mumlanie. Obzrela sa a keď zbadala exorcistu Napoleona, hneď vedela, koľká bije! Exorcista totiž často hlásal, že všetci metalisti sú satanisti, a ona neznášala takéto predsudky. Vzhľadom k svojej dobrej nálade bola ochotná nad tým mávnuť rukou a nevnímal si ho, no keď ju osobne označil ako satanistku, vstala, vytrhla mu tú jeho knihu, pleskla ho ňou po hlave a potom mu ešte uštedrila facku s kometárom, že ak s tým okamžite neprestane, tak niečo uvidí. Jej zúrivý výraz tváre ho asi naozaj vydesil, pretože odvtedy sme o exorcizme už nič nepočuli.

Romana Repatá. Tá pseudoznalkyňa umenia. Vždy vystupovala ako niekto, kto nielenže umenie miluje, ale sa v ňom aj vyzná. To, že je to nakoniec úplne inak, sa ukázalo v Paríži (no áno, osudový Paríž.)

Nespoznala ani Monu Lízu, tak sa rozhodla napraviť si reputáciu: “Vidíte tento veľký obraz? Tak tam je zobrazený posledný súd. To v strede je Ježiš, tí ľudia napravo sú tí, čo idú do neba a tí naľavo idú do pekla.” Keď spokojne odkráčala, pozreli sme sa na popis obrazu. Tam stálo: Svadba v Káne Galilejskej.

Kristína Špaleková. Tá Missing. Táto mladá a vcelku inteligentná dáma sa dala na cestu záškoláctva. V škole sme ju videli v priemere dvakrát za týždeň. Tým si vyslúžila svoju prezývku. Horko-ťažko preliezala z ročníka do ročníka, až to nakoniec v treťaku vzdala.

Karolína Petrušková a Júlia Kováčová. Dve naše triedne krásky si do školy okrem tašky s učebnicami nosily aj druhú tašku plnú oblečenia a počas vyučovania dvakrát zmenili outfit. “Nebudeme predsa celý deň v tom istom,” argumentovali. Spolužiaci nechápavo prevracali očami. “Vy raz budete potrebovať dva domy,” predpovedali im. “Jeden pre vás a druhý pre tie vaše handry, pretože tie sa vám do toho prvého domu určite všetky nevojdú. A najdite si aj bohatých chlapov,” pridali radu na záver. “Aby vám to mal kto platiť.”

Margaréta Lukášová Tá umelkyňa. Ale fakt, že ozajstná umelkyňa, žiadne pseudo. Mal’ovala nádherné obrazy a dokázala vyrobiť takmer čokoľvek – od rámov na obrazy, cez fotoalbumy až po bižutériu a večerné šaty.

Ten bifel’ **Kubo Boris** a tá bifľoška **Katarína Ostrochovská.** Vždy sedávali zásadne pred učiteľským stolom. Bola to nerozlučná dvojica, ktorá sa hneď po maturite zosobášila. Svojím nadmerným študovaním

nás doháňali k šialenstvu, no počas písomiek sa často stávali našou poslednou nádejou a spásou. Našťastie boli ochotní sa o svoje vedomosti podeliť.

Emma Longauerová. Tá spisovateľka. To ako ja. Večne som si čosi zapisovala do toho svojho poznámkového bloku. “Musíš tam mať ten nos furt strčený?” pýtali sa ma spolužiaci. Áno, vážení, musím! Keď príde inšpirácia, treba to využiť.

Monika Danišová. Tá jehovistka. Jej rodina vyznávala toto náboženstvo, no jej slúži ku cti, že ho nikdy nikomu z nás nevnucovala. Vždy s ňou bola sranda, no ozajstná zábava začala vo chvíli, keď sa do nej zamiloval katolík Napoleon. Ona to cítila rovnako, tak začali spolu chodiť, no náboženstvo bolo priveľkou prekážkou. “Veď ja kvôli tebe aj konvertujem na tvoju vieru,” sľuboval jej Napoleon. Ona najprv nadšene súhlasila, no po porade s rodičmi došla k záveru, že bude lepšie, ak sa rozídu a ona si nájde rodeného jehovistu. S Napoleonom ostali najlepší kamaráti.

Natália Vargová. Tá naivka. V druhom ročníku začala chodiť s jedným chalanom. Najprv sa zdal byť v pohode, no postupom času sa ukázalo, že je až priveľmi žiarlivý a majetnícky. Keď sa mu niečo na nej znepečilo, tituloval ju tými najhrubšími vulgarizmami. Ona ho nestále obhajovala, dokonca aj po tom, ako boli na výlete cca 200 kilometrov ďaleko. Tam sa kvôli niečomu pohádali, on nasadol do auta, odišiel a nechal ju tam, bez mobilu a bez peňazí. Asi po pol roku sa zdalo, že začala prichádzať k rozumu a rozišla sa s ním, no po týždni

boli zase spolu. Zhodli s na tom, že za nefunkčnosť ich vzťahu môže facebook, tak si zrušili účty a šlo sa ďalej. Problémy aj napriek tomuto ráznemu opatreniu prekvapivo pokračovali a z ich vzťahu sa stala telenovela, ktorú sme nadšene sledovali (no čo, v každom z nás je kúsok zvedavca a klebetníka.). Neustále sa rozchádzali a udobrovali, dávali si darčeky a prísľuby do budúcnosti a potom sa zasa preklínali a najradšej by sa pozabíjali. Bolo ťažké mať v tom prehľad, no my sme našli spôsob, ako zistiť, v akej fáze vzťahu sa momentálne nachádzajú. Ak mala spolužiačka zmazaný účet, prežívala vo vzťahu šťastné obdobie. Ak sa na facebooku vyskytovala, znamenalo to, že je – opäť raz – definitívny koniec. V tomto vzťahu vydržala štyri roky, potom svojho priateľa prestala baviť, a tak ju odkopol. Tentoraz to bolo naozaj konečné rozhodnutie a zároveň to najlepšie, čo sa jej mohlo stať.

Lukáš Neruda. Ten cestovateľ. Najprv po celom svete cestoval so svojím otcom, neskôr sám ako dobrovoľník. A nie, v Kuvajte nebol. Zatiaľ.

Taká teda bola naša trieda, takí sme boli my. Snívali sme spolu, pili sme spolu, chvíľu sme sa ľúbili ako kone a vzápätí nenávideli ako rodiny Rómea a Júlie, a taktiež sme sa občas preriekli, pomýlili, alebo len bez hanby prezentovali našu nevedomosť. Nech to bolo, ako chcelo, faktom zostáva, že sme vytvorili slušnú zbierku najrôznejších “múdrosťí.”

1. ŠTUDENTSKÉ MÚDROSTI